

τρών-νω Ρόδ. 'νεχαιδρώνω Α.Κρήτ. (Σητ.) 'νεχιδρώνω Μύκ. Μέσ. ἀναχαδρώνομαι Τήν. ἀνηχαιτρώνομαι Φολέγ. 'νεχαιτρώνομαι Ίων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. χαιτῶν-ω. Οἱ τύπ. ἀναχαιτῶν-ω καὶ ἀνεχυτῶν-ω διὰ τὸ χαιτῶν καὶ χύτη παρὰ τὸ χαιτή. Οἱ τύπ. ἀναχαιτρών-ω καὶ ἀναχαντρών-ω κατὰ τινὰ παρετυμ. Ὁ ΣΞανθοῦδ. ἐν Ἑρωτοκρ. 493 εἰκάζει περὶ τοῦ ἀναχαιτρών-ω παρετυμ. πρὸς τὸ ὄχεντ-ω. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1034 «καταχτυποῦ τὰ δόντια ντου καὶ τὸ κορμὶ σφαράσσει, ἀναχαιτρώνουν τὰ μαλλιά καὶ τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ».

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τοῦ σώματός μου ἐνθ' ἂν. : Ἐνεχαίτωσεν ὁ κάτης Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Ἀμα εἶδε ὁ κάτης τὸ σκύλλο ἀνεχαιδρῶσε Θήρ. Ἀναχαιτρώνουν τὰ μαλλιά Λεξ. Βλαστ. 495. Ἐνεχαιδρῶσαν τὰ μαλλιά του Κρήτ. Τ' ἄλλο εἶχε ἀνεχαιδρῶμένη τῇ ογούρδα του Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1. 2) Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνομαι ρίγος ἐξ ἀδιαθεσίας ἢ ψύχους, φρίττω Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαιτῶν-ω 2. 3) Εἶμαι ἑτοιμος νὰ ὀρμήσω κατὰ τινος, ἐξαγριώνομαι, ἀνταπειλῶ Α.Κρήτ. (Ἑμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Κύθηρ. Νάξ. Ρόδ. Τήν. Φολέγ. Χίος. Δὲ σοῦ 'φταιξα 'γὼ καὶ μὴν ἀνεχαιδρῶν-ω! Ἑμπαρ. Ἐγλάκην ἀνεχαιδρῶμένος γὰρ νὰ τοῦ χτυπήσῃ αὐτόθ. Μὴν ἀνεχαιδρῶν-ω καὶ δὲ δὴ λέω γὰρ σένα Σητ. Δὲ δὸν ξανάδα ἐπὶ ἀνεχαιδρῶμένο αὐτόθ. Ἐνηχαιτρών-ω νει πάνω μου σὰ τὸ φί (φίδι) Ρόδ. Πβ. ἀναματῶν-ω Α 1 καὶ Β 1, ἀνατσοῦλῶν-ω 2, ἀναχαχαλῶν-ω 3. 4) Θρασύνομαι ἀμυνόμενος, ἀνθίσταμαι, ἀντιλέγω Κρήτ. 5) Κινουμαι μετὰ σφοδρῆς ἐπιθυμίας πρὸς τι, ἐκτείνομαι διὰ νὰ φθάσω ἢ ἴδω τι Κρήτ. Τήν.

ἀναχαίτωσι ἢ, ἀμάρτ. ἀνεχαιδρῶσι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαιτῶν-ω.

Παραφορά, ἐρεθισμός, ἔξαψις. Ἐδὰ ἐδὰ προβαίρνει μὲ μὴ ἀνεχαιδρῶσι ποῦ τότε φοβούδανε ὁ κόσμος.

ἀναχαλῶ Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεχαλῶ Ἰκαρ. Ἀόρ. ἀνεχάλακα Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναχαλῶ. Ὁ ἀόρ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς ἀρχαϊότεν κληρονομηθέντας ἀόρ. εἰς -κα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,453 καὶ 546.

1) Καθιστῶ τι χαλαρόν, χαλαρώνω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Ἀναχαλῶ τὰ παννὰ (μειῶ τὴν ἔντασιν τῶν ἱστίων πλοίου) Λεξ. Δημητρ. Συνών. λασκάρω. Πβ. χαλῶ.

2) Ἀνοίγω Ἰκαρ. : Ἀνεχάλακέ μου τὴν γιστέρα.

***ἀναχάμπαρα** ἐπίρρ. ἀναχάπαρα Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχάμπαρος, ὃ ἐκ τοῦ στερητ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ-, καὶ τοῦ οὐσ. χαμπάρι.

Χωρὶς προειδοποίησιν, ἀπροόπτως, αἰφνης ἐνθ' ἂν. : Ἀναχάπαρα ἔρθεν Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἐφύτρωσεν ἐμπροστί μ' ἀναχάπαρα Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. Ἀναχάπαρα ἐλάγγειν κ' ἐσκῶθεν (ἀνεπήδησε καὶ ἠγέρθη) Κρώμν. : Ἀσμ.

Τ' οὐρανοῦ τὰ καταρράχτῳ | ἀναχάπαρα ἐνοῖγαν Σάντ. Συνών. ἀναπάντεχα, ἀναφαντῶς, ἀναχπάραχτα, ἄξαφνα, ἀφόραχτα, ξαφνικά.

ἀναχανειοῦμαι, διὰ τὸν τύπον τοῦτον τυπωθέντα ὡς λῆμμα ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀγκομαχῶ ἰδ. λαχανιάζω.

ἀναχανινδούμενε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαίνω παρὰ τὸ θέμα τοῦ ἀόρ. καὶ τῆς μέσης παραγωγικῆς καταλ. -ινδούμενε, δι' ἣν ἰδ. ΜΔέφνερ Λεξ. 154

Χασμῶμαι. Τοί ἐπαθήττερε σάμερε τζ' ὄλιου ἔσ' ἀναχανινδούμενα; (τί ἐπαθες σήμερον καὶ ὅλο χασμουρεύεσαι;) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

ἀναχαρά ἢ, Ζάκ. ἀνεχαρά Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.

Χαρά, εὐφροσύνη ἐνθ' ἂν. : Ἀσμ.

Ξύπνησ', ἀφένδρα καὶ κυρά, μαννιά κι ἀναχαρά μου Ζάκ.

ἀναχαράγῃ ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀναχαράγῃ.

Ἐντομή, χάραγμα. Οἱ συχρὲς ἀναχαράγες ξεραίνουν τὰ πεῦκα.

ἀναχαράδα ἢ, ἀμάρτ. ἀνεχαράδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναχαρά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Μεγάλη χαρά, ἀγαλλίασις. Αὐτὲς τοοὶ μέρες ἔχω μὴ ξεβάρκοι, μὲ ἀνεχαράδα ὅπου μοῦ δώνει νὰ κάνω κουλουμίδρες.

ἀναχαράζω, ἀναχαράσσω Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. Τήν. ἀναχαράσσω Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) ἀνεχαράσσω Α.Κρήτ. ἀνιχαράσσω Ἰμβρ. ἀναχαράζω κοιν. ἀναχαράζον βόρ. ιδιώμ. ἀνεχαράζω Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κάρπ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Λεξ. Δημητρ. ἀνιχαράζω Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. 'νεχαράσσω Ἀστνπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Ρόδ. Σύμ. 'ναχαράζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναχαράσσω.

Α) Μετβ. 1) Ἀνοίγω ὀλίγον τι, ὑπανοίγω Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. κ. ἀ. : Ἀναχάραξε τὴν πόρτα. Καὶ ἄνευ ἀντικ. : Ἀναχάραξε νὰ τὸ πῇ (ἐνν. τὸ στόμα) Ρόδ. Συνών. ἀναχάσσω 1. 2) Κάμνω εἰς τινὰ νύξιν περὶ τινος, ὑπαινίσσομαι δι' ἐλαχίστων (οἶονεὶ μὲν ἀνοίγων τὸ στόμα) Ἡπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) : Λίγο λίγο νὰ τοῦ ἀναχαράξῃς καταλαβαίνει Κρήτ. Μόνο νὰ μοῦ τ' ἀναχαράξῃς θίλω Κρήτ. || Παροιμ. Τοῦ φρόνιμ' ἀναχάραξε καὶ τοῦ μονηλοῦ μολόγα (εἰς τὸν συνετὸν καὶ ὀλίγοι λόγοι ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐννοήσῃ, ἐνῶ εἰς τὸν μωρὸν χρειάζεται ἐκτενὴς ἐξήγησις. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Ἀρκαδ. Καὶ ἀμτβ. ὑπαινίσσομαι Κρήτ. Ρόδ. : Ὅ,τι ν' ἀναχαράζω καταλαβαίνει (μόλις νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου κτλ.) Κρήτ. Ἐναχάραξε (κάμε νύξιν) Ρόδ. 3) Ὑπενθυμίζω τι εἰς τινὰ Ἡπ. : Μὴ μοῦ ἀναχαράξῃς αὐτά.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀνοίγω καὶ κλείω τὸ στόμα (α) ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ὅταν πρώτην φορὰν ἐρεθίζωνται πρὸς φωτοκίαν Λευκ. (β) ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 28 : Ἀγκομαχοῦσε τὸ βόιδι μ' ἀγωνία κι ἀναχάραξε 'σὰ νὰ ψυχορραγοῦσε 2) Ὑποφώσκω, ἐπὶ τῆς αὐγῆς Ἄνδρ. --- Λεξ. Δημητρ. : Ἀσμ.

Ἀναχαράζει μὴ αὐγὴ καὶ μὴ ψυχὴ κοιμᾶται,

ὁ ὕπνος τὴν ἐξάλισε κ' ἐμένα δὲ θυμᾶται

Ἄνδρ. Συνών. ξημερώνω, χαράζω. 3) Ἐπαναφέρω τὴν καταποθεῖσαν τροφήν ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναμασῶ αὐτήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) : Ἀναχαράζει ἡ ἀγελάδα - τὸ βόιδι - ἡ γίδα - ἡ κατσίκα - τὸ πρόβατο κοιν. Σὰν ἀνεχαράζῃ τὸ ζευτὸ ξεκουράζεται Κάρπ. || Φρ. Αὐτὸς μόνον ποῦ δὲν ἀναχαράσσει (ἐπὶ ἀνθρώπου εὐήθους) Κρήτ. || Ποίημ.

Γνέθουνε τ' ἀρνοκόπια τους καὶ χάσκοντας κοιτάζουν

χοριᾶτα τὰ κοπάδια τους, βοῦβὰ ν' ἀναχαράζουν

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,127. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ.

παιδιόφρ. στ. 469 (ἐκδ. Wagner σ. 157) «ἀπλῶς νὰ στέ-
κης ὡς λωλή καὶ νὰ ἀναχαράσσης | καὶ νὰ κουνῆς τὸ
γένειν σου ἀπάνω τε καὶ κάτω». Συνών. ἀναγουλίζω 1,
ἀναλυγγώνω 2, ἀναμασουλίζω 1, ἀναμασῶ 1,
ξαναμασῶ, χαράζω. 4) Μεταφ. ἡσυχάζω, ἀνα-
παύομαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,185: Δεξὰ ὁ κάμπος, μοιρα-
σμένος ἀπὸ τοὺς ζευγολάτες ἀδερφικὰ 'ς ἴση καὶ κανονικὰ
τετραγῶνα κομμάτια, ἀναχαράζει καὶ ἀκαρτερεῖ ὦρα 'ς ὦρα
τ' ἀλέτρια καὶ τὰ καματερά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνα-
χαίνω 5.

ἀναχάρασμα τό, ἀναχάραγμα Λεξ. Αἰν. Πρω. Δη-
μητρ. ἀναχάραμα Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Μεσσ. Φεν.)
ἀναχάρασμα κοιν. ἀνεχάρασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεχά-
ραμα Α.Κρήτ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαράζω.

1) Ἀναμάσησις τῆς τροφῆς, μηρυκασμός κοιν.: Τὸ
ἀναχάρασμα τῆς προβατίνης - τοῦ γιδιῶν κοιν. Τόσ' ἀνεχά-
ραμα θωρῶ καὶ κάνουν δὲ βούγια Α.Κρήτ. Στοιχηματίζω
πῶς ἀκούει γιὰ ὄνειρά του τὸ ἀναχάρασμα τῶν γιδιῶν ποῦ
βρίσκονται πλαγισμένα τριγύρω του ΑΠαπαδιαμ. Τὰ ρόδιν.
ἀκρογιάλ. 61. Συνών. ἀναμάσημα 1. 2) Κατὰ πληθ.
ἀνεχαράματα, χαραυγὴ Θήρ. Συνών. ἀνατολὴ 1 β, αὐγὴ,
χάραμα, χαραυγὴ.

ἀναχασκαρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχασκαρίδα Ἀμοργ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χασκαρίδα.

Σύκον ἐσχασμένον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ δένδρου.
Συνών. χασκαρίδα.

ἀναχάσκισι ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχάσκισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀνοιγμα τοῦ στόματος: Αὐτὸς μὲ τὴν ἀνεχάσκισι κατα-
λαβαίνει. Συνών. ἀναχάσκισμα, ἀναχασκισμός.

ἀναχάσκισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεχάσκισμα Α.Κρήτ.
(Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀναχάσκισι, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Μὲ τ' ἀνεχάσκισμα
κατάλαβα ὡς εἰδὰ 'θελε νὰ πῇ Ἀπύρανθ. Ἀπὸ τ' ἀνεχά-
σκισμα ἤνοιωσα εἰδὰ 'χες 'ς τὸ νοῦ σου Σητ.

ἀναχασκισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεχασκισμός Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀναχάσκισι, ὃ ἰδ.: Μὲ τὸν ἀνεχασκισμό πόνεχάσκι-
σεν ἐκατάλαβα τὴν ἰδέα του.

ἀναχάσκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεχάσκιστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχασκιστός < ἀναχασκίζω,
δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω. Περί τοῦ ἀρκτ. α προσλαβόντος σημ.
στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔχει ἀνοίξει τις τὸ στόμα του
διὰ νὰ εἴπῃ, ἄρρητος, ἄλεκτος: Ἀνεχασκισμένο καὶ ἀνεχά-
σκιστο τό 'χα κ' ἤρθε μῶνας δάτσοι καὶ δὲν τ' ἀποτελείωσα
(μῶνας = μου ἕνας).

ἀναχάσκω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Περίδ.
Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναχασκίζω
Θήρ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠασα-
γιάνν. Μοσκ. 28 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνεχασκίζω Θήρ.
Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ. 'ναχάσκω Σύμ.
'νεχασκίζω Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μέσ. ἀναχασκίζομαι
Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναχάσκω = ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα. Τὸ
ἀναχασκίζω, ὅπερ καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 919 (ἐκδ. ΣΞαν-

θουδ.) «ὡς ἐνεχάσκισε νὰ πῇ τὴν προξενεῖα τοῦ γάμου»,
κατὰ τὸ ἀπλοῦν χασκίζω παρὰ τὸ χάσκω. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,298.

1) Ἀνοίγω ὀλίγον, ὑπανοίγω τι Πελοπν. (Λακων. Μάν.):
'Αναχάσκισε τὴν πόρτα - τὸ πανεθύρι νὰ μῇ ἀέρας. Συνών.
ἀναχαράζω Α 1. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνοίγω τὸ
στόμα, χάσκω ἐνθ' ἀν.: 'Ανεχάσκισε νὰ σοῦ δώσ' ὁ παπ-
πᾶς τὸ κονταλάκι Κρήτ. 'Ανεχάσκισε νὰ τοῦ βάλ' ὁ παππᾶς
τὸ μεταλαβάνει (τὴν λαβίδα τῆς μεταλήψεως) αὐτόθ. 'Ανα-
χάσκισα νὰ μοῦ δώσῃ τὸ κινίνο Λακων. 'Αμ' ἀναχασκίσης,
ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς αὐτόθ. 'Αναχασκίζει νὰ τὸ πῇ Κύθηρ.
Μὴ λάχῃ καὶ ἀνεχασκίσης καὶ πῆς κακὸ; Θήρ. 'Ενεχάσκισε
δυὸ τρεῖς φορὲς καὶ ἀπὸ ἐπαράδωκε (ἔπειτα ἀπέθανε) Κρήτ.
Τὸ βόιδι ψυχορραγῶντας ἀναχάσκιζε ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.
'Αναχασκίστηκε δυὸ τρεῖς φορὲς κ' ἐξεπύχισε Ὀλυμπ. || Αἰνιγμ.
'Αναχασκίζ' ὁ μαλλιαρὸς καὶ δαίν' ὁ θυμωμένος (ὁ ἀσκὸς
πληροῦμενος οἴνου) Κρήτ. || Ἄσμ.

'Α'νεχασκίσης καὶ μοῦ πῆς πῶς θέλεις καππελλῖνο,
βίω σου μὲ κατὰσταυρα καὶ ὁλόδρετῃ σ' ἀφίνω
(βίω = δίδω, κατὰσταυρα = εἰς τὸ μέτωπον, ὁλόδρετῃ = ὁλόι-
ση) Κάσ. Συνών. ἀναχαίνω 1, χάσκω. 3) Χασμῶμαι
Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

4) Ἀναφέρω, μνημονεύω τι Θήρ.: Μὴ δύχῃ καὶ τοῦ
ἀνεχασκίσης τίσις, γιατί ἐσὺ τὸ ξέρεις! Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναφέρω Β 3. 5) Ἀρχίζω νὰ λέγω τι Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἀπάνω ποῦ τὸ 'νεχάσκισα, τὸ μετάνιωσα πάλι καὶ
δὲ δό'πα. Ἀνεχασκισμένο μοῦ 'χε τὴν ἄλλη βολὰ ἕνα λόο, μὰ
δὲ δόνε ξετέλειωσε. Δὲ δό'χ' ἀνεχασκισμένο ἀκόμα καὶ ἐπό-
πηρε με καὶ δὲ μ' ἔφηκε νὰ τὸ τελειώσω.

ἀναχασμειέμαι, ἀναχασμοῦμαι Ἡπ. Πόντ. (Ἀμισ.)
— Λεξ. Δεξ. Μπριγκ. ἀναχασμειέμαι ΧΧρηστοβασ. Δηγ.
στάν. 87 — Λεξ. Πρω. ἀναχασμειοῦμαι Ἡπ. — Λεξ. Κομ.
Πρω. ἀναχασμειοῦμι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χασμειέμαι.

1) Χασμῶμαι Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) — ΧΧρηστοβασ.
ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Κομ. Δεξ. Μπριγκ. Πρω.: 'Ὁ πιστικὸς ἂν
δὲν ἔχῃ τὴ φλογέρα του, ἀναχασμειέται, νυστάζει ΧΧρη-
στοβασ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. 'Αναχασμειέτ' ἡ νύφ' μας
καὶ ἄλλουν ἄντρα γυρεύ' Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

2) Νυστάζω Ἡπ. 3) Εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω διὰ τῶν
πνευμόνων ἀέρα, ἀναπνέω Πόντ. (Ἀμισ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναχαίνω 2.

ἀναχαχαλώνω Δ.Κρήτ. (Μύρθ.) ἀνεχαχαλώνω
Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χαχαλώνω.

1) Ἀνοίγω καὶ ἐκτείνω τὴν χαχάλαν, ἤτοι τὴν παλά-
μην τῆς χειρὸς διὰ νὰ δεχθῶ τι Α.Κρήτ. 2) Ἀνοίγω
ὅσον εἶναι δυνατόν τὰ σκέλη μου Δ.Κρήτ. (Μύρθ.)
Συνών. χαχαλώνω. 3) Προχωρῶ μὲ μεγάλα βήματα
κατὰ τινος, ἐτοιμάζομαι διὰ νὰ ὁρμήσω καὶ κτυπήσω τινά
Κρήτ. (Μύρθ.) Πβ. ἀναματσώνω Α 1 καὶ Β 1, ἀνα-
τσουλώνω 2, ἀναχαιτώνω 3.

ἀναχειρίζω Κέως ἀνεχειρίζω Κάρπ. ἀναχειλοῦ
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χειρίζω ἡ κατ'
εὐθεῖαν ἐκ τοῦ οὐσ. χειλός.

1) Ἐκστομίζω, λέγω Κέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών.
ξεστομίζω. 2) Ἐκστρέφω τὰ χεῖλη τοῦ σάκκου Κάρπ.

ἀναχερίζω Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χερίζω.

1) Ἀναμειγνύω τὸ ἄλευρον, ζυμώνω Ζάκ. 2) Πιάνω τι

